

РЕШЕНИЕ

№ 738

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1364** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на П. Н. К. с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адв. Л. К., срещу Решение № 1040-21-4 / 10.01.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение подадената от К. жалба срещу писмо № 1019-21-19151/ 19.11.219 г. за отказ за преизчисление на паричното обезщетение за бременност и раждане на основание чл.49, ал.2 КСО.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административно - производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открито съдебно заседание от адв. К., който поддържа жалбата. Претендира разноска по списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ, чрез пълномощника си юрисконсулт А., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата

основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Считано от 07.08.2012 г. П. Н. К. е осигурено лице за всички осигурителни рискове, като служител по трудов договор с [фирма].

Съгласно Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане, П. К. е представила чрез осигурителя си болнични листове и заявление – декларация за изплащане на парично обезщетение на основание чл. 50 и 51 КСО до 410 календарни дни за детето В. Д. Д., [дата на раждане] По представените документи и по реда на НПОПДОО са били изплатени дължимите парични обезщетения за бременност и раждане за периода от 21.05.2018г. до 02.07.2019г. /вкл./.

Жалбоподателката не се е възползвала от правото си на отпуск за отглеждане на дете до 2 - годишна възраст на детето по чл. 53 от КСО.

За периода от 03.07.2019 г. от 25.10.2019 г. /вкл./ П. К. е в непрекъсната временна неработоспособност поради заболяване, за което са издадени актове от органите на медицинската експертиза.

На 07.11.2019 г. К. е представила удостоверение – приложение № 9 към болничен лист № 161518, серия Е - 2018 за изплащане на парично обезщетение за бременност за периода от 26.10.2019 г. до 09.12.2019 г. /вкл./.

На 05.12.2019 г. е представила удостоверение – приложение № 9 към болничен лист № 8963000, серия Е - 2019 за изплащане на парично обезщетение за майчинство за периода от 25.11.2019 г. до 05.01.2020 г. /вкл./.

Със заявление вх. № 1019-21-19151/ 19.11.2019 г. К. е поискала преизчисляване на дневния размер на паричното обезщетение при бременност и раждане.

С писмо № 1019-21-19151 от 19.11.2019 г. жалбоподателката е уведомена, че паричното обезщетение за отглеждане на малко дете, което се изплаща към 26.10.2019 г. е на основание чл.54 КСО за неизползван отпуск по чл.164, ал.1 КТ и разпоредбата на чл.49, ал.2 КСО в този случай е неприложима и липсва основание за преизчисляване на дневното парично обезщетение при бременност и раждане от 26.10.2019 г. Същото е правилно и законосъобразно определено по чл.49, ал.1 КСО.

С жалба вх. № 1012-21-2246/ 09.12.2019 г. П. К. е оспорила пред директора на ТП на НОИ - С. – град писмо № 1019-21-19151 от 19.11.2019 г.

С Решение № 1040-21-4 от 10.01.2020 г. на директора на ТП на НОИ - С. – град жалбата на К. е оставена без уважение и определеният размер на паричното

обезщетение за бременност и раждане е потвърден.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срок и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон.

Субективното право на обезщетение при бременност и раждане е регламентирано с разпоредбата на чл. 48а КСО, а с чл. 49 КСО е регламентиран неговия размер. Разпоредбата на чл. 48а КСО предвижда, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за бременност и раждане вместо трудово възнаграждение, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Разпоредбата на чл. 49, ал. 1 КСО предвижда, че дневното парично обезщетение при бременност и раждане се определя в размер на 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, а за самоосигуряващите се лица - внесени осигурителни вноски за общо заболяване и майчинство за периода от 24 календарни месеца, предхождащи месеца на настъпване на временната неработоспособност поради бременност и раждане. Дневното парично обезщетение не може да бъде по-голямо от среднодневното нетно възнаграждение за периода, от който е изчислено обезщетението, и по-малко от минималната дневна работна заплата, установена за страната, и се определя по реда на чл. 41, ал. 2 - 5.

Съгласно алинея втора на същата разпоредба (в приложимата редакция) при придобиване право на парично обезщетение при бременност и раждане през периода на изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане или за отглеждане на дете обезщетението е в размера, определен по ал. 1 за предходното дете, ако това е по-благоприятно за лицето. Правилото на чл. 49, ал. 2 КСО следва да бъде прилагано при всяко определяне на размера на обезщетението, което се дължи, когато е налице една от двете предпоставки – правото на парично обезщетение при бременност и раждане да възникне през периода на изплащане на паричното обезщетение за бременност и раждане или за отглеждане на дете. В конкретния случай, към момента на настъпване на риска бременност и раждане за второто дете жалбоподателката е получавала обезщетение по чл. 54 КСО. Цитираната разпоредба предвижда, че майката (осиновителката), която е осигурена за общо заболяване и майчинство и е имала право на обезщетение по чл. 52а, получава парично обезщетение в размер 50 на сто от обезщетението по чл. 53, ако не ползва допълнителния платен отпуск за отглеждане на малко дете или лицето, което ползва такъв отпуск, прекъсне неговото ползване или самоосигуряващото се лице с право на обезщетение по чл. 53 започне да

упражнява трудова дейност, за която се осигурява за общо заболяване и майчинство.

Настоящият съдебен състав намира, че разпоредбата на чл. 49, ал. 2 КСО следва да се тълкува разширително, като в хипотезата ѝ се включат всички видове обезщетения, които са свързани с раждането и отглеждането на детето. Обратното, би било проява на стеснително тълкуване, при което от обхвата на разпоредбата неоснователно ще бъдат изключени определен кръг лица, само на базата на вида обезщетение, което получават. Размерът на дължимото обезщетение следва да бъде определен по чл. 49, ал. 1 или чл. 49, ал. 2 КСО, като дължимото обезщетение е в размера, който е по – благоприятен за майката. Тази преценка следва да се направи от административния орган, без да бъдат изключвани от обхвата ѝ лицата, получили или получаващи обезщетения по чл. 54, ал. 1 КСО.

В конкретния случай решението следва да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган с указания за точното прилагане на закона. Следва да се извърши преценка обезщетението по коя от двете алинеи на чл. 49 КСО е по-благоприятно за жалбоподателката.

При този изход на спора основателна се явява претенцията за присъждане на направените разноски в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение. Съдът намира, че същият не е прекомерен, с оглед направеното възражение в тази насока, предвид фактическата и правна сложност на делото, този размер се явява справедлив. Минималния размер на адвокатското възнаграждение по дела по КСО съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 350 лв. В случая платеното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение не надвишава значително минималния размер, поради което съдът намира същия за справедлив. На страната следва да се присъдят и разноските за внесена държавна такса или общо 510 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Н. К., [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адв. Л. К., срещу Решение № 1040-21-4 / 10.01.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение подадената от К. жалба срещу писмо № 1019-21-19151/ 19.11.219 г. за отказ за преизчисление на паричното обезщетение за бременност и раждане на основание чл.49, ал.2 КСО.

ИЗПРАЩА преписката на ТП на НОИ С. за ново произнасяне съобразно дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт да заплати на П. Н. К., [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адв. Л. К., сумата от 510 лв.

представляваща направени по делото разноси.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: